BESCHIKKING VAN HET HOF
21 maart 1997 *

In zaak C-95/97,

Waals Gewest, vertegenwoordigd door J.-M. de Backer, O. Ralet en G. Vandersanden, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij fiduciaire Myson SARL, Rue de Cessange 30,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 18 december 1996, getiteld „Staal EGKS — Forges de Clabecq",

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray en L. Sevón, kamerpresidenten, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (rapporteur), G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet en R. Schintgen, rechters,

* Procestaal: Frans.

advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 25 februari 1997, heeft het Waalse Gewest, zich baserend op artikel 33, eerste alinea, EGKS-Verdrag, en ook verwijzend naar artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag, verzocht om nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 18 december 1996, getiteld „Staal EGKS — Forges de Clabecq" en bij brief van 23 januari 1997 ter kennis gebracht van het Koninkrijk België.

2 Luidens artikel 92, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering kan het Hof, wanneer het kennelijk onbevoegd is kennis te nemen van een beroep, of wanneer dit kennelijk niet-ontvankelijk is, de advocaat-generaal gehoord, zonder de behandeling voort te zetten, beslissen bij met redenen omklede beschikking.

3 Krachtens zowel artikel 33 EGKS-Verdrag als artikel 173 EG-Verdrag is het Hof van Justitie bevoegd om de wettigheid na te gaan van de in die bepalingen genoemde handelingen van de gemeenschapsinstellingen. Uit artikel 3 van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (PB 1988, L 319, blz. 1), gewijzigd bij besluit 93/350/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 8 juni 1993 (PB 1993, L 144, blz. 21), op zijn beurt gewijzigd bij besluit 94/149/EGKS,

EG van de Raad van 7 maart 1994 (PB 1994, L 66, blz. 29), blijkt echter, dat de bevoegdheid van het Hof sinds de inwerkingtreding van dit laatste besluit beperkt is tot de door een Lid-Staat of een gemeenschapsinstelling ingestelde beroepen.

4 Het Waalse Gewest betoogt, dat het begrip Lid-Staat in de zin van die verdragsbepalingen moet worden uitgebreid tot de gewestelijke overheden die de federale staat zijn opgevolgd voor de uitoefening van de bevoegdheden waarop de bestreden beschikking betrekking heeft. In dit verband verwijst het onder meer naar het arrest van 8 maart 1988 (gevoegde zaken 62/87 en 72/87, Waalse Gewestexecutieve, Jurispr. 1988, blz. 1573), waarin het Hof de ontvankelijkheid van een door de Waalse Gewestregering ingesteld beroep tot nietigverklaring van een beschikking van de Commissie betreffende een voornemen om overheidssteun te verlenen, niet heeft betwist.

5 Deze laatste verwijzing is niet relevant. In die zaak had het Hof zich immers niet over zijn eigen bevoegdheid uit te spreken, want het was toen bevoegd, zowel voor de beroepen, ingesteld door een Lid-Staat of een gemeenschapsinstelling, als voor die, afkomstig van elke natuurlijke of rechtspersoon. Uit het feit, dat het heeft gemeend, de ontvankelijkheid van bedoeld beroep niet te moeten onderzoeken, en rechtstreeks ten gronde uitspraak heeft gedaan, kan in geen geval worden afgeleid, dat het Hof stilzwijgend zou hebben erkend dat dat beroep van een Lid-Staat afkomstig was.

6 Uit het algemene stelsel van de Verdragen blijkt integendeel duidelijk, dat het begrip Lid-Staat, in de zin van de institutionele bepalingen en inzonderheid die betreffende de beroepen in rechte, enkel slaat op de regeringsautoriteiten van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen, en niet kan worden uitgebreid tot de regeringen van gewesten of autonome gemeenschappen, ongeacht de omvang van de hun toegekende bevoegdheden. Anders zou het institutionele evenwicht worden verstoord dat is neergelegd in de Verdragen, die onder meer de voorwaarden bepalen, waaronder de Lid-Staten, dat wil zeggen de staten die partij waren bij de oprichtings- en toetredingsverdragen, aan de werking van de gemeenschapsinstellingen deelnemen. De Europese Gemeenschappen kunnen immers niet méér Lid-Staten omvatten, dan het aantal staten waartussen zij zijn opgericht.

7 Volgens vaste rechtspraak zijn weliswaar alle autoriteiten van een Lid-Staat — dus zowel die van de bond als die van een deelstaat of van andere territoriale publiekrechtelijke lichamen — verplicht om binnen de grenzen van hun bevoegdheden de inachtneming van het gemeenschapsrecht te verzekeren, maar is het niet aan de gemeenschapsinstellingen, zich uit te laten over de verdeling van de bevoegdheden volgens de organieke bepalingen van elke Lid-Staat en over de respectieve verplichtingen van de autoriteiten van de bond en van de deelstaten (zie, onder meer, arrest van 12 juni 1990, zaak C-8/88, Duitsland/Commissie, Jurispr. 1990, blz. I-2321, r. o. 13). Zo is het beroep waarmee de Commissie, krachtens artikel 169 EG-Verdrag, of een Lid-Staat, krachtens artikel 170 van dat Verdrag, door het Hof van Justitie kan doen vaststellen, dat een andere Lid-Staat een van de op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, enkel gericht tegen de regering van deze laatste Lid-Staat, zelfs al zou de niet-nakoming uit het optreden of stilzitten van de autoriteiten van een deelstaat, een gewest of een autonome gemeenschap voortvloeien (zie, onder meer, wat juist het Koninkrijk België betreft, arresten van 14 januari 1988, gevoegde zaken 227/85, 228/85, 229/85 en 230/85, Commissie/België, Jurispr. 1988, blz. 1, en 16 december 1992, zaak C-211/91, Commissie/België, Jurispr. 1992, blz. I-6757).

8 Daar het beroep van het Waalse Gewest dus niet met het beroep van een Lid-Staat, en trouwens ook niet met dat van een gemeenschapsinstelling, kan worden gelijkgesteld, is het Hof kennelijk onbevoegd om er kennis van te nemen.

9 Artikel 47, tweede alinea, van 's Hofs Statuten-EG en EGKS bepaalt: „wanneer het Hof vaststelt dat een beroep tot de bevoegdheid van het Gerecht behoort, verwijst het de zaak naar het Gerecht, dat zich dan niet onbevoegd kan verklaren".

10 Uit voornoemd besluit van de Raad tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen blijkt, dat die rechterlijke instantie onder meer bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, door natuurlijke of rechtspersonen ingesteld krachtens artikel 33, tweede alinea, EGKS-Verdrag en artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag.

11 Daar het onderhavige beroep door een rechtspersoon is ingesteld op grond van artikel 33 EGKS-Verdrag en verzoeker ook naar artikel 173 EG-Verdrag wenst te verwijzen, dient te worden vastgesteld dat het tot de bevoegdheid van het Gerecht van eerste aanleg behoort en dus naar dat Gerecht moet worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE

beschikt:

1) Zaak C-95/97, Waals Gewest, wordt naar het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen verwezen.

2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 21 maart 1997.

De griffier

R. Grass

De president

G. C. Rodríguez Iglesias